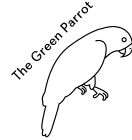

Chiquita Room

Creixement i decreixement de Howard Roark
Crecimiento y decrecimiento de Howard Roark
Growth and Degrowth of Howard Roark

Eduard Escoffet

18.01.2023 - 11.03.2023
CHIQUITA ROOM

21.01.2023 - 10.03.2023
THE GREEN PARROT

La importància de Howard

Si solem queixar-nos que hi ha poc cinema que retrati correctament el treball d'artistes i arquitectes, *The Fountainhead* porta a l'extrem els tòpics de l'hiperracionalisme i l'austeritat de la modernitat. Rand se serveix del personatge de Roark per fer apologia de la seva pròpia teoria, una que no acostuma a aparèixer en els llibres de filosofia o crítica acadèmica però que ha estat extremament important per al pensament conservador i ultraliberal. En els seus escrits, l'escriptora no fa referència a una visió llibertària o anarquista, sinó que situa el propi interès per damunt de tot, extrapolable en societat a pensar el capitalisme sense cap mena de regulació per part de l'estat. Des de la seva publicació, la novel·la homònima ha venut més de 36 milions de còpies.

El documentalista i crític cultural britànic Adam Curtis, en la seva sèrie documental *All Watched over by Machines of Loving Grace* esmenta específicament aquest film. Connecta aquest corrent teòric amb els emprenedors digitals de Silicon Valley, declaradament deixebles de Rand, que van pensar que la tecnologia que ells mateixos havien creat podia generar una utopia mundial. Predicaven que les noves xarxes digitals permetrien la creació d'una societat en què tothom seguiria el seu propi interès i el poder polític centralitzat quedaria abolit però que d'una manera gairebé miraculosa —gràcies als algorismes— es convertiria en una societat estable i igualitària. Internet faria que milions de persones estiguessin connectades en sistemes cibernètics sense jerarquia. I així va ser, però a un gran preu per a les persones. Curtis va produir el 2011 aquest documental, en què ens advertia dels perills de l'individualisme i el pensament ultraliberal. És interessant veure'l una dècada més tard, després de presenciar com el *laissez faire* tant financer com digital ens ha portat a trobar-nos amb un món devastat i profundament desigual. Vista avui, la pel·lícula de Rand fa posar els cabells de punta. Aquesta "autoregulació" i excessiva confiança en l'algorisme ha resultat força perillosa i catastròfica, amb l'aparició de figures dements en el poder i l'ascensió de governs europeus d'extrema dreta.

En aquesta exposició, Escoffet obre preguntes més que no dona respostes sobre els límits de l'individu, el concepte de llibertat individual i si la creativitat continua sent una eina per al progrés, o si més no com evitar que aquesta sigui simplement un altre producte capitalista. I ho fa amb un vocabulari clar i directe: parteix d'elements constructius tradicionals com ara la columna o la mateixa bastida en contraposició a solucions anònimes de compartir recursos, com ara els estenedors de roba que creuen els carrers i es distribueixen entre veïnes. Res ha estat construït específicament. L'única tecnologia que apareix és la del casset, amb gravacions mínimes de veu i respiració com a elements més bàsics i anònims de la nostra existència comuna. En contraposició, apareixen

les espatlleres, les cintes mètriques, el plint o l'àudio de la *course navette*, una prova d'esforç angoixosa a la qual vam ser sotmesos molts nens i nenes dels vuitanta, en què s'anaven eliminant els qui no corrien prou ràpid per complir amb el temps que marcava la botzina del casset. Al·lusions foucaultianes a com aquest esforç i entrenament personal comença ja a l'escola. Pel que fa a la representació històrica, algunes imatges de la instal·lació a The Green Parrot remetien a aquestes analogies: Adolf Loos pensant una gran columna clàssica com a motiu d'un gratacel, Frank Lloyd Wright com a arquitecte en qui s'inspira Rand, però també el monument a la Tercera Internacional de Tatlin com a contrapunt ideològic.

Bruno Latour va afirmar que "no és més fàcil concebre la fi del món que la fi del capitalisme, sinó que el més difícil seria concebre la fi de la modernitat". El com canviar aquesta visió s'està fent difícil, sobretot perquè capitalisme i modernitat van de bracet i continuem atrapats en aquest sistema. Aquesta idea de creixement o progrés com a "bé comú", realment una màxima que serveix només per a uns quants, o més aviat gràcies al mal d'uns altres, és el que es discuteix des del sud global i des de l'ecologia, per exemple. La idea de decreixement continua tenint poc suport, fins i tot és desacreditada constantment per un seguit de lobbies conservadors. Així que és possible que haguem de començar per l'origen, per aquell home blanc egoista que és H.R., i intentar contestar, o com a mínim qüestionar-nos, si aquesta manera de pensar pot ser vàlida avui dia.

Llavors quedaria una pregunta oberta: quin és el contrapunt al subjecte individualista de Rand? L'activista i escriptora afroamericana bell hooks, evocant Erich Fromm, defineix l'amor com "la voluntat d'estendre el propi jo per afavorir el creixement espiritual d'un mateix o el d'una altra persona". Queda oberta la resposta a si aquesta és l'única manera de créixer per compartir recursos en un món pacífic en què les persones puguin viure una vida digna. Per nosaltres, des de Chiquita Room i The Green Parrot, dos projectes personals basats en l'atenció a les artistes, ho intentem mitjançant una exposició a dues bandes en què compartim recursos, gaudim dels temps del procés i treballem conscients dels mitjans de què disposem.

Rosa Lleó
Directora de The Green Parrot

Confiar en allò real

De petita l'àvia em deia que m'havia de penjar de les portes per créixer. Si ho feia, el meu propi pes m'estiraria, deia. Un dia ho vaig intentar i em vaig fer tant de mal a les mans que no vaig voler provar sort de nou. Suposo que en empènyer els límits, aconseguim que s'estenguin. Però moltes vegades és a desgrat del dolor, propi i aliè, de la falta de respecte a la condició humana, a la vida natural. Em demano amb quin propòsit. Em demano si en cas que m'hagués penjat de les portes, faria més d'un metre i mig rodó. Em demano quin és el límit i quines són les concessions que cal fer pel camí per créixer i créixer sense fi.

Al marge de la meva alçada, Eduard Escoffet fa temps que investiga algunes d'aquestes qüestions i qui el coneix serà capaç de veure'l d'una hora lluny en aquesta doble exposició. Perquè com a poeta i artista sonor, fa el mateix: se serveix d'allò que podem reconèixer com a quotidià i ho canvia de posició. Això provoca una tímida primera sorpresa que, quan ha passat una estona, es transforma en palpable estranyesa. Carambola a l'esquerra, carambola a la dreta, Escoffet navega entre disciplines artístiques i abraça el seu interès per l'arquitectura per instal·lar els seus usos del llenguatge entre Chiquita Room i The Green Parrot. La seva contestació al sistema capitalista i el mite del creixement il·limitat són la principal motivació. Per sort, la idiosincràsia d'aquest projecte ha estat el contrapunt al seu objecte d'estudi. Treballar a tres bandes entre artista i comissàries ens ha fet molt conscients de l'escala, del procés i de les seves fases. Acompanyar-nos durant el camí ens ha dut a constatar la voluntat i la necessitat de teixir la xarxa. Apostar per l'escolta, l'obertura i la col·laboració ens ha ajudat a ampliar els nostres propis límits individuals transcendent a l'esfera col·lectiva, a adonar-nos que en la connexió som alguna cosa més que la suma de les parts, a arrossegar menys planys i dolors.

Fa unes quantes setmanes vaig tenir la sort de veure la nova i monumental videoinstal·lació multicanal que Julian Rosefeldt ha presentat al Park Avenue Armory de Nova York. A *Euphoria*, l'artista alemany explora els efectes del capitalisme i el creixement econòmic il·limitat, entrelaçant els nostres dos mil·lennis d'història cultural en una dissertació sobre l'avarícia, el consumisme, la classe social, els privilegis i els fracassos de la societat contemporània. Entre les fonts tan dispars que emprà Rosefeldt per elaborar el text-collage de la seva obra hi ha l'escriptora russoamericana Ayn Rand, autora de la novel·la *The Fountainhead* (1943) i del guió de la pel·lícula homònima (1949), que narren la història del nostre protagonista, Howard Roark, i que són el punt de partida del projecte d'Escoffet.

A Creixement i decreixement de Howard Roark, l'artista explora nous terrenys treballant dins del seu propi contenidor, recreant un món adscrit a un context i a la consciència de si mateix. Recupera l'escala humana per estimular el públic amb la seva pròpia veu i amb aquelles que manleva, permetent l'itinerari entre les instal·lacions sonores i creant espais a mida. Escoffet es fa càrrec del que hi ha, del que coneix i el sedueix. Ens convida a revisitar la cultura de l'esforç que tenim inscrita en el nostre inconscient i, tot i que llunyana, ens és familiar. Ens recorda les lliçons que ens han donat forma, l'exaltació del sempre més, cap endavant, per sobre, costí el que costí. I ens ofereix diferents codis de paraules i objectes que s'aboquen en el ready-made: no hi ha gat amagat, el que hi ha és el que veieu, per més que hagueu de mirar dues vegades per veure-ho.

Tornar a descansar en la veracitat de la mecànica és tranquil·litzador. Atestar el que podem veure i comprendre ens permet recuperar la confiança en la realitat. Quan és tan difícil escapar-se de la tirania de l'algorisme, podem adonar-nos que necessitem assumir el paper de l'individu subjecte a l'equilibri d'un món fràgil i interdependent. Com els descendents de Noè, haurem de sobreviure al diluvi per després sobreviure a la sequera. Perquè la condemna humana de fer realitat els somnis és la condemna humana d'allunyar-se del que és real, de la nostra humanitat, que és lluminosa i ombrívola, però que posada al servei d'una cobdícia mordaç ens encadena al llegat sempitern de l'esperit capitalista. El creixement il·limitat no pertany a aquest món, els éssers humans només podem aspirar a viure d'una manera plena i harmònica a l'alçada de les circumstàncies. Així que potser, si deixem de perseguir el somni d'erigir l'edifici més alt del món, podrem crear un front comú de resistència a l'individualisme que ens roba la pell. Però per alliberar-nos de la imposició de continuar creixent més i més, hem d'il·luminar el mecanisme que hi ha per sota. Amb paciència, Escoffet ens insta a tornar a mirar-nos i veure'ns a escala 1:1 i en analògic. Ens convida a rebre i compartir, com si fos possible trencar el bucle d'aquesta història que es repeteix i ens aboca a la nostra pròpia aniquilació, posant el cos i els sentits al servei de replantejar el nostre paper com a individus en la societat contemporània.

Laura González Palacios
Directora de Chiquita Room

ACTIVITATS:

Dimecres 18 de gener, 19 h – Inauguració a Chiquita Room

Dissabte 21 de gener, 12 h – Inauguració a The Green Parrot

Dissabte 28 de gener, 19 h – Presentació del disc *Bastida* a The Green Parrot
Bastida és un disc que recull poemes sonors, experimentacions vocals i collages sonors que exploren els límits de la veu. Publicat per Erratum (París) i Sonhoras (Barcelona), és el quart número de la col·lecció de poesia sonora internacional VOXXX (www.voxxx.xyz). La portada ha estat impresa a la impremta L'Automàtica de Barcelona. La presentació consistirà en una escolta del disc.

Dijous 2 de febrer, 19 h – Performance a Chiquita Room: *Extinció*
Performance de nova creació per a diversos cassets sobre els processos d'extinció.

Dijous 16 de febrer, 19 h – Performance a The Green Parrot: *Cronologia*
Performance de nova creació amb alguns convidats i cassets sobre arquitectura i veu.

Dissabte 25 de febrer, 21, 22 i 23 h – Performance *Utopia i esclavatge* a la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya (Carme, 47, Barcelona)
Utopia i esclavatge és una acció que s'estructura al voltant de la veu però en la qual no hi ha veu en directe, sinó que tot el desenvolupament es basa en la reproducció de la veu enregistrada a través de diversos reproductors de cassette. L'acció aborda la idea que l'economia digital i les noves formes de l'economia dita col·laborativa ens han convertit primer en clients i tot seguit en usuaris desposseïts de drets col·lectius i individuals més enllà de les dinàmiques de consum. Ràpidament hem oblidat la utopia que representava Internet en un principi per passar a ser serfs digitals. Produïda per La Capella en el marc de BCN Producció 2022, es presenta de nou, aquesta vegada en un especial: l'amfiteatre anatòmic de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya.

Dijous 9 de març, 19 h – Performance de clausura: *Deriva*
Itinerari entre les dues galeries. Performance de nova creació que es farà a peu, seguint un itinerari entre els dos espais.

La importancia de Howard

Si nos solemos quejar de que hay poco cine que retrate correctamente el trabajo de artistas y arquitectos, *The Fountainhead* lleva al extremo los tópicos del hiperracionalismo y la austeridad de la modernidad. Rand se sirve del personaje de Roark para hacer apología de su propia teoría, una que no suele aparecer en los libros de filosofía o crítica académica pero que ha sido extremadamente importante para el pensamiento conservador y ultraliberal. En sus escritos, la escritora no se refiere a una visión libertaria o anarquista, sino que sitúa el propio interés por encima de todo, extrapolable en sociedad a pensar el capitalismo sin ningún tipo de regulación por parte del Estado. Desde entonces, la novela homónima ha vendido más de 36 millones de copias.

El documentalista y crítico cultural británico Adam Curtis, en su película *All Watched over by Machines of Loving Grace* cita específicamente este film. Conecta esta corriente teórica con los emprendedores digitales de Silicon Valley, abiertamente discípulos de Rand, que pensaron que la tecnología que ellos mismos habían creado podía generar una utopía global. Predicaban que las nuevas redes digitales permitirían la creación de una sociedad donde todos seguirían su propio interés, aboliendo el poder político centralizado, pero que de manera casi milagrosa —gracias a los algoritmos— se convertiría en una sociedad estable e igualitaria. Internet haría que millones de personas estuviesen conectadas en sistemas cibernéticos sin jerarquía. Y así fue, pero a un alto precio para las personas. Curtis produjo en 2011 este documental, en el que nos advertía de los peligros del individualismo y el pensamiento ultraliberal. Es interesante verlo una década más tarde, después de presenciar como el *laissez-faire* tanto financiero como digital nos ha llevado a encontrarnos con un mundo devastado y profundamente desigual. Ver la película de Rand hoy en día nos pone los pelos de punta. Esta “autorregulación” y excesiva confianza en el algoritmo ha resultado ser bastante peligrosa y catastrófica, con la aparición de figuras dementes en el poder y la ascensión de gobiernos europeos de extrema derecha.

En esta exposición, Escoffet abre preguntas más que da respuestas sobre los límites del individuo, el concepto de libertad individual y si la creatividad sigue siendo una herramienta para el progreso, o por lo menos como evitar que esta sea simplemente otro producto capitalista. Para ello, el vocabulario es claro y directo: parte de elementos constructivos tradicionales como la columna o el mismo andamio en contraposición a soluciones anónimas de compartir recursos, como los tendederos de ropa que cruzan de lado a lado de la calle y se distribuyen entre vecinas. Nada ha sido construido específicamente. La única tecnología que aparece es el cassette, con grabaciones mínimas de voz

y respiración como elementos más básicos y anónimos de nuestra existencia común. En contraposición, aparecen las espalderas, las cintas métricas, el plinton o el audio de la *course navette*, una angustiada prueba de esfuerzo a la que fuimos sometidos muchos niños y niñas de los ochenta, en la que se iban eliminando aquellos que no corrían lo suficientemente rápido para cumplir con el tiempo que marcaba el pitido del cassette. Alusiones foucaultianas a cómo ese esfuerzo y entrenamiento personal empieza ya en la escuela. En el plano de la representación histórica, algunas imágenes de la instalación en The Green Parrot remiten a estas analogías: Adolf Loos pensando una gran columna clásica como motivo de un rascacielos, Frank Lloyd Right como arquitecto en quien se inspira Rand, pero también el monumento a la Tercera Internacional de Tatlin como contrapunto ideológico.

Bruno Latour afirmó que "no es más fácil concebir el fin del mundo que el fin del capitalismo, sino que lo más difícil sería concebir el fin de la modernidad". El cómo cambiar esta visión se está haciendo difícil, sobre todo porque capitalismo y modernidad van de la mano y seguimos presos en este sistema. Esa idea de crecimiento o progreso como "bien común", realmente una máxima que sirve solo para unos pocos, o más bien gracias al mal de otros, es lo que se discute desde el sur global y desde la ecología, por ejemplo. La idea de decrecimiento sigue estando poco apoyada, incluso desacreditada constantemente por una serie de lobbies conservadores. Así que tal vez tengamos que empezar precisamente por el origen, por ese hombre blanco egoísta que es H.R., e intentar contestar, o como mínimo cuestionarnos, si esa manera de pensar puede ser válida hoy en día.

Quedaría entonces una pregunta abierta: ¿cuál es el contrapunto al sujeto individualista de Rand? La activista y escritora afroamericana bell hooks, evocando a Eric Fromm, define el amor como "la voluntad de extender el propio yo para favorecer el crecimiento espiritual de uno mismo o el de otra persona". Queda abierta la respuesta a si esta es la única manera de crecer para compartir recursos en un mundo pacífico en el que las personas puedan vivir una vida digna. Para nosotras, desde Chiquita Room y The Green Parrot, dos proyectos personales basados en el cuidado a las artistas, lo intentamos mediante una exposición a dos bandas donde compartimos recursos, disfrutamos de los tiempos del proceso y trabajamos conscientes de los medios de que disponemos.

Rosa Lleó
Directora de The Green Parrot

Confiar en lo real

De pequeña mi abuela me decía que debía colgarme de las puertas para crecer. Si lo hacía, mi propio peso me estiraría, decía. Un día lo intenté y me hice tanto daño en las manos que no quise probar suerte otra vez. Supongo que al empujar los límites, conseguimos que se extiendan. Pero muchas veces es a pesar del dolor, propio y ajeno, de la falta de respeto a la condición humana, a la vida natural. Me pregunto con qué propósito. Me pregunto si de haberme colgado de las puertas, sobrepasaría el metro y medio pelado. Me pregunto cuál es el límite del límite y cuáles son las concesiones que hay que hacer por el camino para crecer y crecer sin fin.

Al margen de mi altura, Eduard Escoffet lleva tiempo investigando algunas de estas cuestiones y quien lo conoce será capaz de verlo de inmediato en esta doble exposición. Porque como poeta y artista sonoro, hace lo mismo: se sirve de lo que podemos reconocer como cotidiano y lo cambia de posición, provocando un tímido primer asombro que, a la que pasa un rato, se convierte en palpable extrañeza. Carambola a la izquierda, carambola a la derecha, Escoffet navega entre disciplinas artísticas y abraza su interés por la arquitectura para instalar sus usos del lenguaje entre Chiquita Room y The Green Parrot. Su contestación al sistema capitalista y el mito del crecimiento ilimitado son la principal motivación. Afortunadamente, los modos de este proyecto han sido el contrapunto a su objeto de estudio. Trabajar a tres bandas entre artista y comisarias nos ha hecho muy conscientes de la escala, del proceso y de sus fases. Acompañarnos en el camino nos ha llevado a constatar la voluntad y la necesidad de tejer la red. Apostar por la escucha, la apertura y la colaboración nos ha ayudado a ampliar nuestros propios límites individuales trascendiendo a lo colectivo, a darnos cuenta de que en la conexión somos algo más que la suma de las partes, a arrastrar menos lamentos y dolores.

Hace unas semanas tuve la fortuna de ver la nueva y monumental videoinstalación multicanal que Julian Rosefeldt ha presentado en el Park Avenue Armory de Nueva York. En *Euphoria*, el artista alemán explora los efectos del capitalismo y el crecimiento económico ilimitado, entrelazando nuestros dos milenios de historia cultural en una disertación sobre la avaricia, el consumismo, la clase social, los privilegios y los fracasos de la sociedad contemporánea. Entre las fuentes tan dispares que toma Rosefeldt para elaborar el texto-collage de su obra se encuentra la escritora ruso-estadounidense Ayn Rand, autora de la novela *The Fountainhead* (1943) y del guion de la película homónima (1949), que narran la historia de nuestro protagonista, Howard Roark, y que son el punto de partida del proyecto de Escoffet.

En *Crecimiento y decrecimiento de Howard Roark*, el artista explora nuevos terrenos trabajando dentro de su propio contenedor, recreando un mundo adscrito a un contexto y a la conciencia de sí mismo. Recupera la escala humana para estimular al público con su propia voz y con aquellas que toma prestadas, permitiendo el itinerario entre las instalaciones sonoras y creando espacios a medida. Escoffet se hace cargo de lo que hay, de lo que conoce y le seduce. Nos invita a revisitar la cultura del esfuerzo que está inscrita en nuestro inconsciente y, aunque lejana, nos es familiar. Nos recuerda las lecciones que nos han dado forma, la exaltación del siempre más, hacia delante, por encima, a toda costa. Y nos ofrece distintos códigos de palabras y objetos que se vuelcan en el ready made: no hay trampa ni cartón, lo que hay es lo que veis, aunque tengáis que mirar dos veces para verlo.

Volver a descansar en la veracidad de lo mecánico es tranquilizador. Atestiguar lo que podemos ver y comprender nos permite recuperar la confianza en lo real. Cuando es tan difícil escapar de la tiranía del algoritmo, podemos darnos cuenta de que necesitamos asumir el papel del individuo sujeto al equilibrio de un mundo frágil e interdependiente. Como los descendientes de Noé, habremos de sobrevivir al diluvio para después sobrevivir a la sequía. Porque la condena humana de hacer realidad los sueños es la condena humana de alejarse de lo real, de nuestra humanidad, que es luminosa y sombría, pero que puesta al servicio de una mordaz codicia nos encadena al legado sempiterno del espíritu capitalista. El crecimiento ilimitado no pertenece a este mundo, los seres humanos solo podemos aspirar a vivir plena y armónicamente a la altura de las circunstancias. Así que quizá, si dejamos de perseguir el sueño de erigir el edificio más alto del mundo, podamos crear un frente común de resistencia al individualismo que nos roba la piel. Pero para liberarnos de la imposición de seguir creciendo más y más, hemos de iluminar el mecanismo que está por debajo. Con paciencia, Escoffet nos insta a volver a mirarnos y vernos a escala 1:1 y en analógico. Nos invita a recibir y compartir, como si fuera posible romper el bucle de esta historia que se repite y nos aboca a nuestra propia aniquilación, poniendo el cuerpo y los sentidos al servicio de replantear nuestro papel como individuos en la sociedad contemporánea.

Laura González Palacios
Directora de Chiquita Room

ACTIVIDADES:

Miércoles 18 de enero, 19 h – Inauguración en Chiquita Room

Sábado 21 de enero, 12 h – Inauguración en The Green Parrot

Sábado 28 de enero, 19 h – Presentación del disco *Bastida* en The Green Parrot

Bastida es un disco que recoge poemas sonoros, experimentaciones vocales y collages sonoros que exploran los límites de la voz. Publicado por Erratum (París) y Sonhoras (Barcelona), es el cuarto número de la colección de poesía sonora internacional VOXXX (www.voxxx.xyz). La portada ha sido impresa en la imprenta L'Automàtica de Barcelona. La presentación consistirá en una escucha del disco.

Jueves 2 de febrero, 19 h – Performance en Chiquita Room: *Extinció*

Performance de nueva creación para diferentes cassettes sobre los procesos de extinción.

Jueves 16 de febrero, 19 h – Performance en The Green Parrot: *Cronología*

Performance de nueva creación con algunos invitados y cassettes sobre arquitectura y voz.

Sábado 25 de febrero, 21, 22 y 23 h – Performance *Utopia i esclavatge*

en la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya (Carme, 47, Barcelona)

Utopia i esclavatge (Utopía y esclavitud) es una acción que se en torno a la voz pero en la que no hay voz en directo, sino que todo el desarrollo se basa en la reproducción de la voz grabada a través de diferentes reproductores de cassette. La acción aborda la idea de que la economía digital y las nuevas formas de la economía llamada colaborativa nos han convertido primero en clientes y acto seguido en usuarios desposeídos de derechos colectivos e individuales más allá de las dinámicas de consumo. Rápidamente hemos olvidado la utopía que representaba Internet en un principio para pasar a ser siervos digitales. Producida por La Capella en el marco de BCN Producció 2022, se presenta de nuevo, esta vez en un lugar especial: el anfiteatro anatómico de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya.

Jueves 9 de marzo, 19 h – Performance de clausura: *Deriva*

Performance de clausura: itinerario entre ambas galerías. Performance de nueva creación que se realizará a pie, siguiendo un itinerario entre los dos espacios.

The importance of Howard

We tend to complain that there are very few films that correctly portray the work of artists and architects, yet *The Fountainhead* takes the clichés of hyper-rationality and the austerity of modernity to the extreme. Ayn Rand uses the character of Roark to justify and defend her own theory, one that does not usually appear in philosophy books or in critical academic writing but that has been extremely important for the development of conservative and ultraliberal thinking. In her writing, the author does not refer to a libertarian or anarchistic point of view, but instead places individual interest above all else, comparable in society to thinking about capitalism without any type of regulation by the State. Since then, Rand's novel of the same name has sold more than 36 million copies.

British documentary filmmaker and cultural critic Adam Curtis, in his series *All Watched over by Machines of Loving Grace*, cites this film specifically. He connects this school of thought with the digital entrepreneurs of Silicon Valley, unabashed disciples of Rand, who believed that the technology they had created themselves could generate a global utopia. They preached that the new digital networks would allow the creation of a society in which everyone would follow their own interests, abolishing centralised political power, but which, almost miraculously—thanks to algorithms—would become a stable and egalitarian society. The internet would lead millions of people to be connected via non-hierarchical cybernetic systems. And so it was to be, but at a very high price for people. Curtis produced this documentary series in 2011, warning us of the dangers of individualism and ultraliberal thinking. It is interesting to watch it a decade later, after witnessing how financial and digital laissez-faire has led us to find ourselves in a devastated and profoundly unequal world. And watching Rand's film today chills us to the bone. This "self-regulation" and over-reliance on algorithms has turned out to be very dangerous and catastrophic, with the emergence of deranged figures in power and the rise of far-right European governments.

In this exhibition, Escoffet offers more questions than answers regarding the limits of the individual, the concept of individual freedom and whether creativity continues to be a tool for progress, or at least how to prevent it from becoming just another capitalist product. To this end, the language is clear and direct: it stems from traditional construction elements such as a column or scaffolding, set against anonymous solutions for sharing resources, such as the clotheslines that hang across both sides of the street and are shared among neighbours. Nothing has been built specifically. The only technology that appears are cassettes, playing back minimal recordings of voices and breathing as the most

basic and anonymous elements of our common existence. In contrast, there are the trellises, the tape measures, the vaulting box or the audio of a multi-stage fitness test. This last item plays a harrowing physical exertion exam to which many boys and girls of the 1980s were subjected, and in which those who did not run fast enough to keep up with the beep were eliminated. Foucauldian allusions to how this cultivation of diligence and personal improvement already begins at school. On the level of historical representation, some images that make up the installation at The Green Parrot refer to these analogies: Adolf Loos envisioning a large classical column as the motif for a skyscraper, Frank Lloyd Wright as the architect who inspired Rand, but also Tatlin's Monument to the Third International as an ideological counterpoint.

Bruno Latour stated that "it is not easier to imagine the end of the world than the end of capitalism, instead the most difficult thing would be to imagine the end of modernity". How to change this view is becoming complicated, especially since capitalism and modernity go hand in hand and we are still imprisoned in this system. The idea of growth or progress as a "common good", truly a maxim that only works for a few, or rather thanks to the suffering of others, is what is challenged by the Global South and ecology, for example. The idea of degrowth remains poorly supported, even consistently discredited by countless conservative lobbies. So perhaps we have to go straight to the source, to that egotistical white man that is H. R., and try to answer, or at least question, if that way of thinking makes any sense today.

An open question would then remain: what is the counterpoint to Rand's individualistic subject? Black American activist and writer bell hooks, echoing Eric Fromm, defines love as "the will to extend one's self for the purpose of nurturing one's own or another's spiritual growth". The answer to whether this is the only way to grow and share resources in a peaceful world in which people can lead a dignified life also remains open. We at Chiquita Room and The Green Parrot, two personal projects based on care for artists, are attempting it by means of a collaborative exhibition in which we share resources, enjoy the rhythm of the process and work with an awareness of the means at our disposal.

Rosa Lleó
Director of The Green Parrot

To Rely on the Real Thing

When I was a child, my grandmother used to tell me that I should hang from doors to grow, and that if I did so, my own weight would stretch my body out, or so she claimed. I tried it once and hurt my hands so much that I never wanted to try my luck at it again. I suppose that by pushing the boundaries, we get them to expand. But most of the time it is in spite of one's own pain and that of others, of the lack of respect for the human condition, for natural life. I wonder to what end. I wonder, if I had hung from those doors, would I have exceeded my exact metre and a half? I wonder what the limit of the limit is, and what concessions must be made along the way in order to grow and grow without end.

My height aside, Eduard Escoffet has been investigating some of these issues for quite some time, and whoever knows him well will be able to perceive it immediately in this dual exhibition. Being both a poet and a sound artist, he does the same: he uses what we recognise as everyday and changes its position, at first provoking a timid amazement that, after a while, becomes a tangible strangeness. A cannon here, a cannon there, Escoffet navigates between artistic disciplines and embraces his interest in architecture in order to install his uses of language between Chiquita Room and The Green Parrot. His opposition to the capitalist system and the myth of unlimited growth are the main motivation. Fortunately, the ways by which this project has been developed act as the counterpoint to its object of study. Working collaboratively between an artist and two curators has made us very aware of the scale, the process and its phases. Accompanying each other on the journey has led us to verify the will and the need to weave a network. Believing in listening, openness and collaboration has led us to expand our own individual limits, transcending towards the collective, to realise that through connection we become something more than the sum of our parts, and begin to rid ourselves of the burden of lament and pain.

A few weeks ago I was lucky enough to see the new, monumental multichannel video installation that Julian Rosefeldt presented at the Park Avenue Armory in New York. In *Euphoria*, the German artist explores the effects of capitalism and unlimited economic growth, intertwining our two millennia of cultural history in a dissertation on greed, consumerism, social class, privilege and the failures of contemporary society. Among the disparate sources that Rosefeldt borrows from to produce the text-collage in his piece is the work of Russian-American writer Ayn Rand, author of the novel *The Fountainhead* (1943) and the screenplay for the film of the same name (1949), that tell the story of our protagonist, Howard Roark, and which form the basis for Escoffet's project.

In *Growth and Degrowth of Howard Roark*, the artist explores new terrain while working within his own limits, recreating a world connected to a context and to his own self-awareness. He reclaims the human scale to stimulate the public with his own voice and with those he borrows, activating the itinerary between the different sound installations and creating spaces made to measure. Escoffet takes charge of what there already is, of what he knows and seduces him. He invites us to revisit the cultivation of diligence and an imposed work ethic that is inscribed in our subconscious and, although distant, is still familiar to us. He reminds us of the lessons that have shaped us, the exaltation of always pursuing more, of moving forward and above, at all costs. And he offers us different codes of words and objects that enter the realm of the readymade: there is no hidden catch, what there is is what you see, even if you have to look twice to see it.

To relax again in the truthfulness of the mechanical is reassuring. To attest to what we can see and understand allows us to regain trust in what is real. When it becomes so difficult to escape the tyranny of algorithms, we realise we need to assume the role of an individual subjected to the balance of a fragile and interdependent world. Like the descendants of Noah, we will have to survive the flood to then survive the drought. Because the human punishment of making dreams come true is the human punishment of distancing ourselves from what is real, from our humanity, which is at once luminous and shaded, but which, placed at the service of a scathing greed, chains us to the eternal legacy of the capitalist spirit. Unlimited growth does not belong to this world, human beings can only aspire to live fully and harmoniously in living up to the circumstances. So, perhaps, if we stop chasing the dream of erecting the tallest building in the world, we can create a common front of resistance to the individualism that bleeds us dry. Yet to free ourselves from the imposition to keep growing more and more, we have to shine a light on the mechanism beneath. With patience, Escoffet urges us to look at ourselves again and see ourselves on a 1:1 scale and in analogue. He invites us to receive and to share, as if it were possible to break the loop of this history that repeats itself and leads us towards our own annihilation, placing our body and our senses at the service of rethinking our role as individuals in contemporary society.

Laura González Palacios
Director of Chiquita Room

ACTIVITIES:

Wednesday, 18 January, 7 pm – Opening at Chiquita Room

Saturday, 21 January, 12 noon – Opening at The Green Parrot

Saturday, 28 January, 7 pm – Presentation of the album *Bastida* at The Green Parrot
Bastida is an album made up of sound poetry, vocal experimentation and sound collages that explore the limits of the voice. Co-released by Erratum (Paris) and Sonhoras (Barcelona), it is the fourth number in the VOXXX international sound poetry collection (www.voxxx.xyz). The cover was printed at L'Automàtica print shop in Barcelona. The presentation will consist of a listening session of the album.

Thursday, 2 February, 7 pm – Performance at Chiquita Room: *Extinction*
Newly created performance for various cassette players that deals with the processes of extinction.

Thursday, 16 February, 7 pm – Performance at The Green Parrot: *Timeline*
Newly created performance on architecture and the voice featuring a few guests and cassette players.

Saturday, 25 February, 9 pm, 10 pm and 11 pm – *Utopia i esclavatge* performance at the Royal Academy of Medicine of Catalonia (Carme, 47, Barcelona)
Utopia i esclavatge [Utopia and Slavery] is an action that revolves around the voice, but in which there is no live voice. Rather, its entire development is based on the reproduction of the recorded voice by means of different cassette players. The action addresses the idea that the digital economy and the new forms of so-called collaborative economy have transformed us, first and foremost, into customers and, as a result, into users dispossessed of collective and individual rights beyond the dynamics of consumption. We have quickly forgotten the utopia that the Internet represented in its beginnings to progressively become digital slaves. Produced by La Capella within the framework of BCN Producció 2022, it is presented here again, this time in a special setting: the anatomical theatre of the Royal Academy of Medicine of Catalonia.

Thursday, 9 March, 7 pm – Closing performance: *Dérive*
Itinerary between the two spaces. Newly created performance that will be carried out on foot, following an itinerary between the two spaces.

Chiquita Room

VILLARROEL 25, BARCELONA
TEL. (+34) 93 146 68 75
HOLA@CHIQUITAROOM.COM

VILAMARI 57, BARCELONA.
TEL. (+34) 647 92 99 20
HELLO@THEGREENPARROT.ORG